

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1016: Phật Thuyết Pháp Không Gì Khác Ngoài Việc Khế Hợp Căn Cơ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 088)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Phật thuyết pháp, không gì khác ngoài việc khế hợp căn cơ, pháp cũng do duyên sanh, duyên sanh nên thể vốn không, do đó pháp vốn dĩ vô pháp (không có thực thể), nói tức là không nói.】

Phần trước đã nói với chư vị rất rõ ràng, chư Phật Bồ Tát cho đến một số vị Tổ sư Đại đức, khi giảng kinh thuyết pháp đích xác là có nói mà không có niệm. Nói chắc chắn là phải khế hợp căn cơ, nếu như không có cơ cảm, cơ chính là năng cảm, Phật Bồ Tát thuyết pháp là phải năng ứng, cảm ứng đạo giao, nếu như chúng sanh không có những cơ cảm này, thì Phật liền không có pháp để nói. Cho dù có cảm có ứng, phần trước cũng đã nói qua rồi, trên hình tướng thì có nói, nhưng trên thực tế là vô niệm, vô niệm cũng chính là vô thuyết (không nói). Do đó chúng ta hiểu được rằng, đã có năng cảm và sở cảm, thì đó chính là duyên sanh, cho nên việc thuyết pháp cũng là do nhân duyên sanh ra. Không chỉ Thế Tôn vì chúng ta mà nói hết thầy pháp, ngay cả mười phương ba đời hết thầy chư Phật vì chúng sanh mà thuyết pháp, cũng không vi phạm nguyên tắc này, đây là điều mà chúng ta nhất định phải biết. Phạm là pháp do duyên sanh ra thì đều không có tự thể, đương thể tức không, “do đó pháp vốn dĩ vô pháp, nói tức là không nói”, vô thuyết tức thuyết (không nói tức là nói).

Nói và không nói là một chứ không phải hai, như vậy mới có thể quy về với nghĩa “nhất như”, “bất nhất bất dị” (không một không khác) mà phần kinh văn phía trước đã nói, như thế mới có thể phù hợp với nguyên tắc này. Nguyên tắc này nếu dùng lời của người hiện đại để nói, thì chính là cái gọi là chân lý, nhất định phải quay trở về với chân lý này. Trong Phật môn, chúng ta cũng thường nghe nói “vạn pháp quy nhất”, chữ “nhất” (một) đó chính là bất nhất bất dị, cũng chính là “chư pháp như đã” (các pháp đều là chân như), “chư pháp nhất

như”, chính là mang ý nghĩa này. Có thể phù hợp với nguyên tắc này, thì đây là chánh thuyết; nếu như không phù hợp với nguyên lý này, thì đó là tà thuyết. Pháp là chánh thuyết hay tà thuyết, sự khác biệt nằm ở đâu? Khác biệt chính là ở chỗ này.

Đã là duyên sanh, do đó đối với Pháp chúng ta cũng không thể chấp trước; nói cách khác, cũng không thể để Pháp ở trong tâm, để trong tâm liền sai rồi. Tâm cần phải thanh tịnh, tâm cần phải không tịch (trống rỗng vắng lặng), trong tâm không thể có mảy may một vật nào.